JUSTICIA SOCIAL

Núm. 118 - Any III - Epoca III | Barcelona, 7 d'Octubre de 1933 | Número solt: 15 Cts.

Organ de la Unió Socialista de Catalunya

La lluita entre la revolució i la contrarrevolució arriba al seu punt decisiu

A BARCELONA

UN GOVERN INDESITJABLE

Si trist ha estat el plantejament de la crisi del Govern de la Generalitat, més trista ha estat la seva solució.

Un govern nomenat en absència del Parlament, amb majoria assegurada, que dimiteix en la Cambra, sense causa justificada. Un conseller primer que fa un discurs de circumstàncies, totalment inacceptable per la seva inoportunitat i la seva manca de tacte polític, i que pretén hipotecar el futur govern amb el llegat d'uns projectes de llei que el Parlament no coneix.

Però per trista i impolítica que fos aquesta crisi, hom l'acceptà per un moment com un mal necessari, amb l'esperança de veure com serviria per treure del Govern de Catalunya certs homes totalment indesitjables, per la seva amoralitat o per la seva posició francament reaccionària. Vana ilusió! Si per un moment havíem pensat que el partit governant havia decidit rectificar el perillós camí emprès d'ençà d'un quant temps, ben aviat hem hagut de veure com queia en plena reincidència, com, realment, no tenia esmena possible i com és d'inútil i àdhuc temerari esforçar-se a senyalar-li el bon camí.

Si els rabassaires han tingut prou força per fer retirar Mies del Govern, l'opinió pública i el clam d'amples sectors de la pròpia Esquerra de res ha valgut per desempellegar-se definitivament d'homes com Dencàs, que ha declarat públicament les seves tendències feixistes en proclamar-se antisocialista, i com Coromines, a qui tothom senyala com un dels responsables del tèrbol afer del Banc de Cata- La permanència d'aquests homes en el Govern significa que l'Esquerra s'identifica amb llur pensament i amb llur actuació, i dóna al nou Govern la mateixa categoria d'indesitjable que l'anterior. El pretès i grotesc caràcter d'«obrerista» que se li ha volgut donar, ve a agreujar encara aquesta indesitjabilitat, puix no és altra cosa que una baixa maniobra electoral i en el fons una befa que es fa a la classe obrera conscient. Prova d'això i demostració esclatant de l'«obrerisme» que anima els nous consellers, són les declaracions d'un d'ells, segons les quals cal donar la batalla a un dels més sòlids exponents de l'obrerisme català, el nostre partit.

Per totes aquestes raons, la Unió Socialista de Catalunya votarà la desconfiança en el nou Govern, no pas per oposició sistemàtica, sinó perquè entén que la permanència d'aquest Govern serà altament perjudicial a Catalunya i als interessos de la classe obrera. I quant a la batalla anunciada es disposa a esperar-la tranquillament. L'experiència ha demostrat que cada vegada que ha anat a la lluita, no ha estat precisament ella la que n'ha sortit malparada i amb la cua entre cames.

La Unió Socialista de Catalunya als partits d'esquerra

El Comitè Executiu de la Unió Socialista de Catalunya, tenint en compte la gravetat dels moments actuals, considera necessària una àmplia concentració d'esquerres (lerrouxisme, no) que pugui afrontar amb seguretat de triomf la imminent batalla del 12 de novembre.

Per errors comesos, que no cal ara escatir, i de la responsabilitat dels quals pocs se n'escapen, tot està altra volta en perill: la República, l'Estatut, la substància laica, democràtica i social d'una revolució tot just encetada.

La dispersió de les forces esquerranes no farà sinó precipitar el procés de descomposició, la presa del poder polític pels reaccionaris que es senten enfortits per les nostres lluites, esperonats pel seu esperit de revenja.

Catalunya ha de donar l'exemple, car Catalunya serà la primera a sotmetre's a la prova del sufragi. El triomf de les forces esquerranes a tot Catalunya, i molt especialment a Barcelona, seria el mot d'ordre arreu d'Espanya i l'afebliment de la reacció. La derrota dels partits esquerrans a Catalunya, ultra el retorn dels vells tòpics, el redreçament de l'envilidor caciquisme històric, la minva de les hisendes municipals, l'anorreament de les possibilitats constructives que ofereixen els partits que tenen una concepció nova de la vida i de les relacions humanes al nou règim d'autonomia fiscal, significaria, també, la davallada catastròfica de l'esperit revolucionari a la resta d'Espanya. El fruit de la nostra derrota, de la política peninsular, seria un Parlament dominat pels agraris i els lerrouxistes, i, per tant, la borbonització feixística de la República.

Salvem la República, salvem l'Autonomia, presentant un front únic d'esquerres de la reacció.

Per la Unió Socialista de Catalunya,

El Comitè Executiu: Joan Comorera, M. Martínez Cuenca, R. Folch Capdevila, Joan Fronjosà, Joan Capdevila, Ramir Palomas i J. Obach.

A MADRID

EL VERI DE LERROUX

L'expectació d'una nació, la incògnita d'uns dies, s'ha resolt sobtadament, extraordinàriament. Lerroux, l'home que s'havia declarat salvador d'Espanya, l'home sobre el qual havien posat totes les seves confiances les forces reaccionàries d'Espanya, ha estat tret de la Cambra a punta de peu.

A darrera hora els sectors petits burgesos que li havien donat el seu suport han reaccionat davant del perill que els abocava la declaració ministerial, i han votat la moció de desconfiança que han presentat els companys socialistes, i que exigeix la separació del Govern pel President de la República.

Però Lerroux no s'aconforma. No s'aconforma perquè és l'agent de forces ocultes que volen imposar-se per damunt de la legalitat, per damunt de la Constitució i per damunt de la República.

Lerroux, humiliat per la desfeta tràgica que li han inflingit les Corts, vol rehabilitar-se davant dels seus amos i revenjar-se dels seus humiliadors. I malgrat que les Corts, d'una manera tan explícita, li hagin negat la confiança, es resisteix a lliurar el poder i crida al seu ajut les forces militars, tan amigues de sempre, per acabar d'una vegada amb la façada molesta de la República i posar els ressorts del poder a les mans de Joan March.

Davant de la indefensió en què es troba, davant d'un exèrcit i d'una policia monàrquiques, la classe obrera ha de refiar-se a les seves pròpies forces i ha de concentrar tota la seva atenció en la conservació dels seus drets, disputats per totes bandes. La nit del dimecres demostrà que la classe obrera ho sap fer-ho i que quan vol és capaç de deturar qualsevol intent reaccionari. Però no hem de distreure'ns. El perill perdura.

Com diuen els nostres pagesos, el verí no mor fins que la cuca no és morta.

La conxorxa lerrouxista militar al descobert

Una carta del Centre Radical del districte V a Sanjurjo

No calen comentaris a aquest document que avui publiquem; la còpia autèntica d'una carta adreçada a Sanjurjo per la Junta del Centre Radical del Districte V, de Barcelona. Es la confirmació més esclatant del que tant temps venim dient.

Sr. D. JOSE SANJURJO

Penal. DUESO (Santander)

Ilustre ciudadano: La Junta Directiva de la Casa del Pueblo del Distrito V de Barcelona, ante las declaraciones hechas por usted a un redactor de Le Petit Parisien *y que ha reproducido* El Dio Gráfico, *de nuestra ciudad en su ejemplar correspondiente al 17 del corriente mes, no resiste el patriótico impulso de felicitarle por ellas, dando con ello fe viva del liberal concepto que ha presidido todos los actos de nuestra vida política y ciudadana.*

La manifestación de su republicanismo, por cuantos saben que un pecho, sobre el cual lucen DOS LAUREADAS, no puede mentir, viene a fortalecer nuestra creencia de que la República ha de contar siempre con el brazo heroico ennoblecido por el constante esfuerzo en la defensa de España, que es supremo ideal y la devoción intangible que ha de salvarnos fatalmente del momento actualísimo, donde naufragan caprichosamente las verdaderas esencias del firme republicanismo.

Respetuoso con la sentencia de los Tribunales, somos los primeros en acatar su fallo, sin reservas ni censuras, pero no es menos exacto que por encima de todas las sentencias está siempre el espíritu heroico de nuestra raza española, que sabe perdonar y olvidar, no sólo los gestos valientes de rebeldía contra los gobernantes de la calidad de los actuales, sino delitos mucho más definidos en el Código, a los que la democracia y la nobleza ingénita de nuestro pueblo ha sabido extender en todo momento sus brazos en actitudes que algunas veces ha sido gallarda misericordia y otras de contrita rehabilitación.

Por ello estamos seguros de que vuestro republicanismo, declarado una vez más en las declaraciones que motivan esta carta, ha de ser en plazo breve necesario y abril. La de la libertad de expresión y actuaciones dengar para cristalizar la voluntad del pueblo del 14 de abril. La de la libertad de expresió ny actuaciones dentro de la legal convivencia de respeto mutuo, hijo de la más elemental y correcta comprensión: la de la Igualdad, que borra privilegios de Castas, no sólo sociales, sinó también de Castas políticas, y banderías, que son los más temibles enemigos del régimen actual; la de la Fraternidad que dulcifica y encauce esta vida nuestra, agria, llena de odios y separaciones suicidas, alejando sinecuras personales y de grupo, persecuciones y rebeldías ante injusticias. La República nuestra, en una palabra: la que ha predicado en su actuación integra y decidida, el futuro salvador de España, nuestro Ilustre Jefe don Alejandro Lerroux, el que patriota sirvió por encima de todo a España, en la oposición de su personal sacrificio, y en los actuales, con sus silencios, cuyos valores sólo podrá apreciar la Historia, limpia de las perturbaciones y apasionamientos que hoy envenenan nuestra vida nacional.

Y esta República tan amada, tan deseada, y que no ha llegado, ha de tener como base un sentimiento de piedad y de Justicia, que desconocen los hombres que hoy mandan, y a los que no es posible de calificar de altruistas, tendrá más que el deber, la decidida voluntad de nacer prestigiada, con la concesión de una amnistía general, que alcance a todos los que lucharon por sus ideas políticas, desde cualquier punto o sector social. Entonces empezará la verdadera fraternidad republicana, por la que hacemos votos entusiastas y sinceros. Porque la República no es odio, ni ruina, ni malestar, ni desorden, ni aprovecho personal y egoista, como puede pensar todo un pueblo ante el espectáculo vergonzoso que se desarrolla ante sus ojos y doloridos. La República antes que sectaria y doctrinaria es demócrata, que es precisamente por lo que usted ha luchado.

Viva usted muchos años y sepa que los republicanos de ideología democrática en su exacto concepto, contamos con su patriotismo para un porvenir muy próximo y en que para bien de nuestra querida España podamos llamarnos todos dignamente ciudadanos de un pueblo libre bajo una República Radical.

El Presidente, Félix Roure

El Secretario, A. Llagostera

22 de agosto de 1933.

El terror a Barcelona

L'assassinat del company Angel Serra

La burgesia catalana, en perfecte sincronisme amb el de la resta d'Espanya, prepara activament el terreny per a la vinguda del feixisme. I intensifica la seva campanya de terror, valent-se de les seves bandes a sou, o de la col·laboració canallesca dels detritus de la F. A. I., veritable «lumpenproletariat».

Entre diumenge i dilluns esclataren a diversos indrets de Barcelona i de les poblacions veïnes, més de cinc bombes. Una d'elles en unes escoles, màxima infàmia.

Però després ha tocat el torn a una panys, —un dels millors, com sempre!— ha caigut travessat per les bavida humana. I un dels nostres comles assassines de la reacció, en plena acció de defensa dels interessos de la classe obrera.

Angel Serra, la víctima, era membre activíssim, de la societat d'obrers descarregadors de carbó vegetal «La Solidària» (U. G. T.), on ingressà l'any 1924. Tenia 45 anys. Era actualment inspector general del treball en el port, i vocal del Jurat Mixt del treball en les estacions i en el port de Barcelona. Es ací on Serra desplegà totes les seves activitats i on es congrià l'enemistat furiosa de la classe patronal que ara ha culminat en aquest atemptat del qual no vacillem a fer-li'n responsable. A despit de l'oposició dels vocals patrons, fou Serra qui aconseguí, a costa d'aferrissades lluites, l'establiment del subsidi de vellesa que avui gaudeixen ja un bon nombre d'obrers retirats.

Després calgué lluitar pel subsidi per l'atur forçós. I hi esmerçà la mateixa

(Passa a la pàgina 4.)

LES SECCIONS SON PREGADES D'ENVIAR MENSUALMENT LES QUANTITATS RECAPTADES PRO "TREBALL", DIARI DE LA U. S. C.

MOVIMENT SINDICAL

LA SOLUCIO DEL CONFLICTE DEL GAS I ELECTRICITAT

La solució virtual del conflicte del gas i electricitat aconseguit en la nit de dijous ha estat un xit rotund per al Front Unic d'Entitats Obreres. Mes que pels guanys que s'han aconseguit, aquest èxit té importncia per la perspectiva que obra al moviment obrer de Catalunya.

Aquest conflicte restarà a la història del nostre obrerisme com una data de categoria històrica, puix volem creure que la unió de totes les forces obreres conscients, tindrà un tal valor d'exemplaritat que assenyalarà per sempre la línia a seguir per la classe obrera catalana en la seva lluita contra el capitalisme.

Té importància també perquè representa un altre cop decisiu a la F. A. I., la qual aquesta vegada ha arribat al més alt grau d'ignomínia e nrespondre el bell gest d'unió de tots els obrers del gas i electricitat amb la traïció de l'«esquirol» impossibilitant d'aquesta manera que el Front pogués aconseguir el màximum de millores que una completa unió de tots els sectors hauria aconseguit.

Hem de celebrar la solució satisfactòria del conflicte, però més hem de ceelbrar l'energia i decisió dels dirigents del moviment d'arribar fins a les darreres conseqüències per a l'acompliment de les millores demanades. Es amb aquest esperit que es guanyen les grans batalles.

LA UNIO GENERAL DE TREBALLADORS I ELS PATRONS FUSTERS DE BARCELONA

La Societat d'Obrers de la Fusta i Similars de Barcelona (U. G. T.) es considera en el cas d'advertir tots els obrers del ram de la baixa maniobra que han tramat, d'acord amb alguns elements irresponsables, la majoria dels patrons.

Davant de les Bases de treball recentment aprovades pel Jurat Mixt, la patronal del ram ha acordat un «contracte de treball» amb els representants de la C. N. T., en virtut del qual resulta que en observar la jornada de 44 hores setmanals els obrers fusters han de cobrar al cap de la setmana 6 pessetes menys de sou.

Els patrons fusters intenten impedir que els seus obrers cobrin a la setmana les 78 pessetes que fixen les Bases del Jurat Mixt, i per això es valen d'elements que es diuen representants del proletariat, coaccionen els nostres afiliats i aquells obrers que en plena consciència de la seva responsabilitat no volen fer el joc a la patronal.

La Societat de Fusters i Similars de Barcelona (U. G. de T.) ha de fer palès que de cap manera està disposada a què els drets dels treballadors, tan dificilment adquirits, siguin mermats per res.

No desitgem ni volem la lluita estúpida entre treballadors, tan grata, en tota ocasió, pels patrons. Unicament hem de dir que a la coacció i a la violència respondrem en la forma merescuda, buscant sempre els responsables, siguin d'acció, siguin d'inducció.

SINDICAT D'OBRERS DE PRODUCTEC QUIMICS U. G. T.

Aquest Sindicat convoca tots els seus afiliats a l'Assemblea general ordinària que celebrarà el pròxim diumenge, dia 8 d'octubre, a dos quarts de deu del matí, de primera convocatòria i a les 171 de segona, al seu local social, Primer de Maig, 7 (Abans Nou de Sant Francesc), Casa del Poble, sala número 4.

El Secretari, **M. Torrent.**

UNIO GENERAL DE TREBALLADORS

FEDERACIO LOCAL

En l'Assemblea celebrada per la Federació Local, han quedat constituïts en Junta Executiva els companys: Carles Sala, Lluís Rodríguez, Domènec Torres, Pere Geneves i Genís Granados. Es nomenà la comissió pro-reforma d'Estatuts, i foren elegits els companys: Jacint Gené, R. Rafales i Artur Candela. Aquesta comissió presentarà la reforma en el terme de quinze dies.

TREBALL
DIARI DE LA U. S. C.

L'afer del concurs de material ferroviari

La misèria de la indústria catalana

El senyor Domènec de Bellmunt surt fàcilment de pollaguera. El nostre article de la setmana passada ha tingut la virtut de provocar en ell una rèplica apocalíptica i infeliç, en la qual arrenglera tots els mots gruixuts del seu repertori.

Es llàstima, perquè d'aquesta manera no es va enlloc. Ben mirat, en lloc de llançar-nos quatre fàstigs, hauria d'estar-nos agraït per havernos ocupat d'ell i per haver-li dit unes veritats que en lloc de coure-li l'haurien de portar a la reflexió. Si el senyor Domènec de Bellmunt no fos a vegades tan albat, s'hauria adonat que la seva campanya en pro de la suspensió del concurs de material ferroviari fa un so tan baixament interesat que posa en entredit la seva dignitat i la seva independència professional, cosa la més trista que pot arribar a un periodista. Que aquest plet és ben poc defensable ho comencem a demostrar avui, amb la documentació i la responsabilitat que acostumem a posar en les nostres coses, a despit que el senyor Domènec de Bellmunt ens vulgui fer passar per indocumentats. Si aquest senyor es veu en cor de contestar les nostres raons i observacions amb alguna cosa més que amb exabruptes, l'escoltarem amb gust.

I ara quatre paraules respecte a la covardia i a l'anonimitat de què fa esment el senyor Domènec. Sàpiga ell, d'una vegada per sempre, com sàpiga tothom que ens escolti, que JUSTICIA SOCIAL no pot publicar mai anònims. Des de la primera fins a l'última, totes les seves ratlles tenen una responsabilitat que bé voldrien molts diaris que s'anomenen independents. Aquest setmanari és l'òrgan declarat i oficial d'un partit, i mentre no ho desautoritzi d'una manera explícita i terminant, el Partit és el responsable de tot el que es publiqui en ell. Es, per tant, ridícul i superflu, voler establir separacions, com ho fa el senyor Domènec de Bellmunt, entre el redactor del periòdic i el Partit o companys que poden merèixer-li més o menys simpatia.

Aquest criteri podrà repugnar els sentiments individualistes i burgesos del senyor Domènec, però esperem que el respectarà. Si més no, això el privarà de caure cap altra vegada en la imperdonable lleugeresa de qualificació en què ha caigut aquesta vegada.

* * *

Durant la post-guerra, s'ha retret moltes vegades l'egoisme i l'endarreriment de la burgesia catalana, no sols mancada de preparació necessària sinó petrificada en la pruïja de mantenir les situacions passades, cosa que l'ha privat de renovar la seva maquinària i el seu utillatge, i en la permanència de vells mètodes d'organització, tant en la producció com en les seves relacions ambels seus actuals o possibles clients.

No podien ésser excepció aquelles indústries o empreses que d'una manera més o menys directa, estan relacionades amb tota mena de transports o locomoció.

Avui ens ocuparem, d'una manera seriosa i àmplia, de la crisi que en aquests moments, sofreixen els subministradors de *material ferroviari*.

Aquesta crisi, com haurem de demostrar, ve ja de lluny, i per tant, és cosa pueril i ingènua el voler fer creure que el seu origen radica única i exclusivament en l'actuació del company Prieto en el seu pas pel ministeri d'Obres Públiques.

En primer lloc, cal tenir en compte que avui, a casa nostra, això és a Catalunya, sols han reeixit en la construcció de material ferroviari dues empreses. (No considerem com a tals aquelles que construeixen únicament per a les seves necessitats. Per exemple, els Ferrocarrils de Catalunya.)

D'aquestes dues empreses, sols una pot qualificar-se o voldria classificar-se, d'*indústria lliure*. Però, lliure de què? De qui?

¡Els temps de les tartanes ja han passat!

Cada dia veiem avençar a grans gambades tots els mitjans de transports. No sols es creen de nous, sinó que es procura millorar els existents en el sentit de donar-los el màxim confort i rapidesa.

I mentrestant, enfront d'aquest progrés continu, la nostra indústria va desapareixent. Aneu a qualsevol recó de Catalunya i topareu amb torres, amb fils, amb cables elèctrics, trobareu trens, tramvies, metros, autobusos i altres vehicles amb aplicacions elèctriques. I bé, quants se n'han construït a Catalunya?

Es parla d'enllaços ferroviaris, d'electrificació de ferrocarrils. ¿On són les empreses catalanes que puguin encarregar-se'n?

¡Que són lluny aquells temps en els quals, la supremacia de la indústria elèctrica a la Península se la disputaven Barcelona i Girona!

Eren aquells temps en què els darrers avenços en el ram elèctric eren aplicats al dia a casa nostra. (Avui, encara, funciona a una central de l'Ajuntament de Girona, un alternador construït el segle passat i que permeté que fos Girona la primera ciutat de la Península que illuminés elèctricament els seus carrers i places.)

Eren aquells temps que feien possible que les grues elèctriques del Port de Barcelona fossin enterament construïdes a Catalunya, mentre que avui no s'ha pogut construir-ne cap.

Avui, es trist haver-ho de confessar, deixant de banda Cornellà, l'administració de la qual radica a Madrid, sols tenim Sabadell i Terrassa com a centres d'alguna importància en les construccions elèctriques, i cap d'elles fins avui ha *volgut* o ha *pogut* intervenir en el subministre o fabricació de material d'aplicació ferroviària.

A qui recau la culpa d'això? Ens plau recordar, que dins del clos de la Universitat Industrial, es feren assaigs, ben reeixits per cert, de construcció d'equips per a la illuminació de cotxes, amb material i mà d'obra d'aquí, i malgrat els bons resultats obtinguts no foren continuats.

¿Quina ha estat l'activitat de la indústria de material ferroviari en l'electrificació dels mitjans de transport? Pot dir-se, en resposta, que Catalunya només ha produït els cotxes d'un ferrocarril metropolità.

¿I per què ha pogut ésser això possible? Perquè la Companyia afectada tenia al seu davant homes capacitats que possibilitaren una forma de treball aquí desconeguda, i que malhauradament no fou aprofitada. Per això avui les empreses catalanes, incapaces, han de mendicar que sigui feta la «*lògica* divisió entre la part mecànica i la part elèctrica pròpiament dita».

¿Què diríem, nosaltres, d'un fabricant de molles de rellotge que tingués la pretensió d'obligar-nos a comprar-li la molla a ell i la resta del rellotge a un altre fabricant?

Arreu del món les comandes de material ferroviari es passen senceres, i comprenen el vehicle amb totes les seves parts i accessoris.

La cara hauria de caure de vergonya al nostre capitalisme en haver de confessar que actualment *no tenim indústria de material ferroviari*. Tenim, això si, bons constructors de carrosseries o caixes aplicables a material ferroviari, però això, en aquests temps, no és prou.

Cal, doncs, d'una manera ràpida, en bé de tots plegats, posar un fre a la devallada i no es pas lluitant amb el passat sinó tenint en compte el present que serà possible fer-ho.

En un proper article parlarem de com això és possible, i ens explicarem l'actuació del company Prieto.

Joventut Socialista de Catalunya

CURS D'ECONOMIA POLITICA

a càrrec de R. Folch i Capdevila

Aquest Curs començarà el dia 21 del corrent, dissabte, a les 7'30 de la tarda i continuarà cada dissabte.

El curs complet, consta de 12 lliçons. Per assistir al curs caldrà formalitzar la inscripció, de caràcter obligatori. Essent reduït, per raons d'espai, el nombre dels alumnes i essent oberta la inscripció al públic en general, preguem als companys de la U. S. C. i de la J. S. C. que formulin com més aviat millor, la seva inscripció.

PROGRAMA DEL CURS

Octubre 21. — Concepte i bases de l'Economia Política. — Origen de la propietat i de l'Estat. — Transformacions socials de la Humanitat.

Octubre 28. — L'Economia política i social en la història. — Naixement de l'economia com a ciència al segle XVIII.

Novembre, 4. — Escoles econòmiques. Escola liberal. — Escoles socialistes.

Novembre 11. — Karl Marx.

Novembre 18. — Socialisme d'Estat. Cristianisme social. — El solidarisme. Les escoles anarquistes.

Novembre 25. — Factors de la producció. — La Naturalesa. — El treball. El capital.

Desembre 2. — Organització de la producció. — Concurrència. — Les crisis. — Associacions; Cartels; Trusts. Llei de concentració.

Desembre 9. — Circulació de les riqueses. El canvi. El transport. El comerç. La moneda.

Desembre 16. — Proteccionisme i lliucanvisme. — El Crèdit. — La Banca.

Desembre 23. — Repartiment de les riqueses. — El dret de propietat. — La renda. — L'interès. — Projectes de repartiment.

Desembre 30. — Els assalariats.

Gener 1934, 6. — El consum de les riqueses. — Resum del curs.

Les inscripcions s'han de fer a la Secretaria de la Joventut Socialista de Catalunya (Casa del Poble, Primer de Maig, 7. Abans: Nou de Sant Francesc), a partir del dia 9, de 7 a 8 i mitja de la tarda. Els afiliats al partit o a la Joventut vénen obligats a presentar els corresponents carnets acreditatius de la seva filiació.

SECCIO DEL DISTRICTE VIII

A benefici de l'Escola professional de la dona

Gran funció, per avui, dia 7 d'octubre, a les deu en punt del vespre, a benefici de l'Escola Professional de la Dona.

1. La comèdia en un acte, «La primera a Barcelona», posada en escena pel company Bermejo, amb la col·laboració de la companya Gregorio, del company Morera i altres elements de gran vàlua.

2. El «guinyol» «La Grapa de Ferro». Interpretació dels companys Corcoll, Morera i Bermejo, secundats per l'actriu senyoreta Riera.

3. Acte de Concert. Per deferència al caire d'aquesta vetllada, prendran part en aquest acte de concert els distingits elements Gonzàlvez, qui recitarà una poesia; el nen Orozco, acompanyat al piano pel nen de tretze anys, Antonio Pericas; l'eminent professor de piano Font Sabaté; el conegut tenor Pere Guasch, del Gran Teatre del Liceu, en «Oh Paradiso!...» de «L'Africana» i «Adéu a la Vida», de «Tosca»; la senyoreta Guadalupe Pueyo i el tenor Parcerisas cantaran el duo de la sarsuela «Doña Francisquita», i el duo de l'últim acte de l'òpera «Aida» acompanyats al piano pel senyor Font Sabaté.

L'acte acabarà amb ball.

Homenatge a Rafael Campalans

Alexandre Gargallo

No ha estat al llit del burgès estiracordetes i obès, on Rafael Campalans va rendir el seu tribut a la mort, aquesta agonia lenta que esborra sempre la magnificència de la mort mateixa. La Parca, altiva i orgullosa de la seva presa, li va reservar una fi tràgica i grandiosa en el quadro insuperable d'una naturalesa bella i brava.

I el *traspàs* es va escaure en una gran vigília catalana, i l'enterrament en un dia de catalanisme fervorós, d'aquest fill predilecte de Catalunya, empeltat d'hispanisme prócer i de socialisme humanista pur.

Això ja és molt, però Campalans era, encara, més.

Al malaguanyat company d'ideal i de magisteri, no el vaig veure més que una vegada a la meva vida, aquella en què el vaig sentir parlar públicament.

Va ésser a Badalona, a la Unió Socialista de Catalunya, on donava una conferència.

No recordo la data ni el tema, però recordo una disgresió que, al meu judici, valia per tota la conferència, en el transcurs de la seva oració, que retratava el Campalans complet, perquè sovint una obra trascendental no descobreix l'autor i una anècdota, un incident d'aparença trivial, revela una ànima sencera.

Campalans ens deia, aquella nit, que tenia uns amics —o uns parents, no ho recordo bé— catòlics. I amb una confiança profunda en el poder de la veritat, ens assegurava que si ell n'agafava algun d'ells, per poc intelligent que fos el *seu* deixeble, ensenyant-li matemàtiques, deixaria de posar els peus a l'església.

En ensenyar-li matemàtiques, per poc intelligent que fos el seu deixeble catòlic, no tornaria a posar els peus a l'església, amb la qual cosa Campalans es referia, no solament al poder immens de l'educació, sinó al mètode i al geni de l'educador, el qual pot arribar a esvair un error moral per mitjà d'una equació matemàtica...

Heus ací, doncs, Campalans, tal com jo el veia: Pedagog.

Tot, al meu entendre, era pedagogia en ell. Fins la paternitat, perquè quan va a descansar a la costa, diu que va a jugar amb els seus fills...

Té de la vida sencera un concepte pedagògic, com ho demostra amb el títol de la seva obra darrera: «Política vol dir Pedagogia».

Ens ha marxat, per a sempre, un pedagog.

I aquest és, al nostre judici, el més gran elogi que es pot fer del company insigne Rafael Campalans.

Rosa Xalabarder

La mort us ha arrabasat, en plena joventut, de la terra. Tenim, però, el vostre esperit arrelat al fons del nostre cor.

* * *

La fulla de l'arbre cau per a rebrotar un altre any. Vós — fatalitat! — heu caigut, però restareu immortal.

* * *

Tots us coneixíem de cor esquerrà, lluitador ferm. Us admiràvem. Quan més esperàvem de vós, la mort us separà de nosaltres.

* * *

Els socialistes hem perdut un mestre i un company estimat. Imitarem els vostre actes exemplars. La nostra imitació serà el tribut al mestre i al company.

* * *

Reposeu, Campalans, que lluitarem amb delit per les ides que vós havieu defensat, pel Socialisme!

Penya U. S. C. d'Escacs

Aquesta Penya adverteix a tots els seus jugadors que el proper diumenge siguin a l'estació de França a tres quarts de deu del matí.

Noves comunicacions de condol

Hem rebut darrerament sentides comunicacions de condol per la mort de l'estimat company Campalans de les entitats i particulars següents, a les quals expressem el nostre agraïment profund:

Agrupació Socialista de Mahó. — Ajuntament de Tarragona. — Secció de Roda de Ter. — Joan Magri, Tolosa (França). — Unió Republica d'Arbeca. — J. M. Trias de Bes. — Secció d'Olot. — Benigna Pelayo, Vda. de Gómez Cuevas, Madrid. — R. Lloret, — Ajuntament de Vilafranca del Penedés. — Baldomer Porta.

* * *

La Federació de Transports Mecànics (U. G. T.) i la Secció de Santa Coloma de Gramanet ens preguen de fer constar la seva assistència a l'enterrament del company Campalans. Ho fem amb gust.

LLIBRES

Dr. Otto Frieder: "Der Weg zur sozialistischen Planwirtschaft. — Geschichte und Verwirklichung einer Idee." (El camí vers l'economia dirigida socialista. — Història i realització d'una idea.) — Verlag J. H. W. Dietz Nachf. — Belin, 1932.

La idea d'una economia dirigida, contraposada a les anàrquiques producció i distribució del sistema econòmic individualista data de ben reculades centúries. En el primer capítol «La socialització com a utopia», l'autor ens explica la gènesi de les idees socialistes, remuntant-se als temps bíblics («El pare de l'economia dirigida fou segurament Josep a Egipte»—diu) i estudia una després de l'altra totes les manifestacions de l'inconformisme social humà, totes les utopies que s'han escrit («República» de Plató, «Utopia», de Moro, «Nova Atlàntida», de Bacon, «Estat del Sol», de Campanella, etc.), i totes les organitzacions econòmiques collectivistes que s'han assajat (Colònia dels jesuïtes del Paraguay, Fourier, Owen, etc.)

En el segon capítol «La socialització com a projecte», parteix del Manifest comunista de Marx i Engels i estudia el moviment obrer internacional, caracteritzat sempre per ésser d'ideal inconcret i defugir de fixar rígidament les normes econòmico-socials post-revolucionàries. Cal arribar a després de la guerra de 1914-18, quan el moviment socialista predomina en la política europea i alemanya, perquè hom sintetitzi fórmules més concretes. Es llavors que àdhuc esperits selectes de la burgesia, tals com Rathenan i els seus collaboradors Wigsell i von Moellendorf malgrat llur allunyament del socialisme, se separen de la tesi econòmica individualista i construeixen la concepció d'*economia dirigida* i d'*economia collectiva*. També explica, amb l'autoritat que li dóna ésser-ne espectador i protagonista, els treballs de la Comissió Socialista alemanya, que dissortadament no arribaren a la plena eficàcia.

L'experiment rus, l'admirable epopeia econòmico-social de la U. R. S. S. està estudiat a continuació, en el capítol «La socialització com a experiment», etapa per etapa. El comunisme de guerra, la nova política econòmica, la constitució de la Comissió estatal del pla econòmic i els plans d'electrificació i primer i segon plans quinquennals hi són successivament i competentment estudiats.

Per fi en l'últim capítol «Socialització a Alemanya?» estableix el company Frieder les condicions indispensables per arribar a una economia dirigida en un sentit socialista. L'experiència de la vida política alemanya i els seus profunds coneixements econòmics li serveixen de molt per senyalar amb seguretat la ruta vers l'ideal. I proclama ben alt la seva fe i el seu optimisme, malgrat la dureza dels actuals moments, en el destí del seu país i del món.

TORRES IBERN

Ja us heu subscrit a l'emissió de TREBALL?

DEL CONGRES EXTRAORDINARI DE REORGANITZACIO DE LA FEDERACIO COMARCAL DE BARCELONA

Projecte de Reforma d'Estatuts

Article primer. La Federació Comarcal de Barcelona es proposa de reunir dins d'ella totes les forces socialistes organitzades de la Comarca del Barcelonès, a fi de propagar amb més eficàcia l'ideal del Partit, defensar els drets dels treballadors i aconseguir la creació de nous organismes amb el mateix fi.

Article segon. La Federació Comarcal de Barcelona constarà de les següents seccions: Barceloneta, Poble Nou, Can Tunis, Barcelona Centre, Poble Sec, Sans, Hostafrancs, Les Corts, Sarrià, Sant Gervasi, Gràcia, Poblet, Guinardó, Horta-Santa Eulàlia, Sant Andreu, Sant Martí, Clot, Badalona, Hospitalet, Esplugues, Sant Just, Sant Adrià i Santa Coloma de Gramanet.

Aquestes seccions s'aniran constituint a mesura que el nombre d'afiliats de cadascuna de les demarcacions indicades ascendeixen a cent. Mentre això no sigui possible, els afiliats cotitzaran i exerciran llurs drets en la secció constituïda més propera al propi districte.

En les demarcacions en les quals no sigui possible, de moment, constituir secció, podran crear-se comitès de barriada integrats per tres afiliats que actuaran a les ordres de la Junta Executiva de la Federació Comarcal.

El Congrés en què seran aprovats aquests Estatuts, i ulteriorment els Congressos ordinaris, nomenaran una ponència que tindrà cura de la delimitació de les seccions i que d'acord amb l'experiència, proposarà anualment les reformes de límits i d'estructura que creurà pertinents.

Article tercer. La Federació Comarcal de Barcelona s'atendrà en les seves normes d'actuació a la tàctica i principis generals del Partit i vetllarà perquè siguin fidelment interpretades pels militants.

Article quart. La Federació Comarcal de Barcelona serà dirigida per una Junta Central i una Junta Executiva.

La Junta Executiva serà nomenada pel Congrés ordinari, i les vacants que s'hi produiran seran cobertes pels delegats a la Junta Central. Les seccions substituiran els delegats que passaran a formar part de la Junta Executiva.

Article cinquè. La Junta Executiva estarà composta de set membres, i la distribució de llurs càrrecs haurà d'ésser especificada en fer-se l'elecció. Aquests càrrecs seran els següents: Secretari General, Secretari administratiu, Tresorer, Vice-Secretari administratiu, Vice-Tresorer i dos Vocals.

El Secretari administratiu substituirà el Secretari General en les absències d'aquest.

Article sisè. La Junta General estarà integrada per la Junta Executiva i per un delegat de cada secció de les que formen la Federació Comarcal, nomenat en assemblea de secció. Les Seccions nomenaran així mateix, cadascuna, un delegat suplent, el qual concorrerà a les reunions de la Junta Central quan no pugui fer-ho el delegat efectiu.

Les votacions que tindran lloc dins la Junta Central es faran a base del nombre d'afiliats de cada secció; la Junta Executiva es computarà com un sol vot.

En cas de desacord entre els membres de la Junta Executiva, aquesta ho comunicarà a les seccions a fi que els delegats puguin pronunciar-se respecte al punt en litigi.

El vot emès per la Junta Executiva representarà sempre el parer de la majoria d'aquesta.

La Junta Central es reunirà ordinàriament una vegada cada mes, i extraordinàriament, quan ho demanin un terç dels seus membres o ho cregui convenient la Junta Executiva.

La Junta Executiva es reunirà almenys una vegada cada setmana.

Article setè. El Secretari General tindrà la representació de la Federació Comarcal en el Consell Directiu del Partit.

Article vuitè. El delegat que deixarà d'assistir a dos plens consecutius de la Federació Comarcal, sense alegar un motiu justificat, serà considerat dimissionari i rellevat de les seves funcions. Aquesta decisió serà comunicada a la secció corresponent perquè nomeni un nou delegat.

Així mateix els membres de la Junta Executiva que deixaran d'assistir a igual nombre de sessions de la Junta Executiva, seran considerats baixa, d'acord amb el que indica el paràgraf anterior, i hom procedirà a llur substitució.

Article novè. Les seccions podran anullar els mandats dels delegats elegits quan la majoria absoluta dels assistents a les assemblees ho decideixin.

No podrà proposar-se la anullació d'un mandat sinó en una reunió convocada a l'efecte.

Article 10. Cada any la Junta Central es renovarà per meitat. A aquest efecte les seccions alternaran en la renovació anual de llurs delegats. La Junta Executiva es renovarà totalment. Tots els càrrecs són reelegibles.

Article 11.—El Congrés ordinari serà convocat en la primera quinzena del mes de gener, i l'extraordinari, quan la Junta Central, a proposta de la Junta Executiva, o una tercera part de les seccions, ho creurà necessari.

Article 12. Tant els Congressos ordinaris, com els extraordinaris sols podran tractar de les matèries especificades en l'ordre del dia, en tots llurs aspectes.

Els informes a tractar en cada Congrés hauran d'ésser tramesos un mes, com a mínimum, abans de la seva declaració.

Article 13. Els regidors dels Municipis que integren la Federació Comarcal són responsables davant del Congrés, i tenen l'obligació de presentar a cada Congrés ordinari un informe de llur gestió.

Els companys elegits regidors pel Partit vénen obligats:

Primer: A assistir a tots els plens de la Junta Central i a les reunions per a les quals la Junta Executiva els convoqui. Sols un cas de força major, degudament justificada, podrà ésser atès.

Segon: A donar coneixement a la Junta Executiva dels problemes que es plantegin en el respectiu consistori, sempre i quan aquests reclamin l'exposició del punt de vista del Partit.

Article 14. Els candidats a regidors seran elegits en votació única per a totes les seccions que figurin en un mateix districte Municipal.

La votació serà secreta, i serà prohibit el repartiment i impressió de candidatures.

Article 15. Els Municipis de la Comarca del Barcelonès constituiran, cada un d'ells, una Junta Municipal del Cens Electoral.

Els Municipis on existeixin diverses seccions del Partit, formaran aquesta Junta a base d'un delegat de cada secció nomenat especialment per a aquest fi.

Els Municipis d'una sola secció assumiran aquesta tasca en la forma que creurà més convenient, d'acord amb la Junta Executiva de la Federació Comarcal.

En allò que fa referència a la funció d'aquests delegats regiran les disposicions fixades en l'article 8 d'aquests estatuts.

La Junta Municipal del Cens Electoral tindrà, a més, un Secretari permanent. Aquest Secretari podrà assistir amb veu, però sense vot a les reunions de la Junta Executiva i de la Junta Central, sempre que ell ho cregui necessari.

Article 16. La participació en les lluites electorals serà feta d'acord amb les normes dimanades del Comitè Executiu del Partit.

Article 17. Per a ésser candidat a regidor caldrà una antiguitat mínima d'un any.

Article 18. Els candidats a regidor signaran, prèviament a l'elecció, la renúncia de llurs càrrecs. Aquesta renúncia serà lliurada a la Junta Central, i serà presentada per aquesta a l'Ajuntament, cas d'ésser expulsat de la U. S. C., el regidor. Aquesta disposició s'entén que sols serà aplicable quan els càrrecs de regidor siguin legalment renunciables.

Article 10. El Congrés fixarà cada any la quota mínima de cada afiliat a qualsevol de les seccions que integrin la Federació Comarcal de Barcelona, i la sisena part d'aquesta quota correspondrà a la tresoreria de la Federació Comarcal.

A més, la Federació Comarcal comptarà amb els ingressos següents:

a) 25 per cent de les quotes dels diputats al Parlament de Catalunya i a les Corts de la República, per Barcelona.

b) 10 per cent de totes les dietes que s'obtinguin en càrrecs de representació del Partit.

Article 20. Quan la tercera part dels vots del Congrés, tan ordinari com extraordinari, o de les seccions, solliciti el referèndum sobre un acord del Congrés, la Junta Executiva haurà de portar-lo a cap.

Article 21. Per les matèries no legislades en aquest estatut, regiran les normes de l'Estatut General de la U. S. C. i del Partit Socialista Obrer Espanyol.

PROPOSICIO QUE PRESENTA AL CONGRES LA SECCIO DE BARCELONA CENTRE

«D'acord amb la constitució de les seccions prevista per l'Estatut de la Federació Comarcal, el Congrés acorda que la Secció de Barcelona Centre unifiqui les activitats de tots els afiliats de la seva demarcació en un Comitè comú.

Aquesta secció podrà donar-se l'estructura interna que cregui més convenient, dividint-se en sectors d'afiliats i informant la Junta Executiva de la Federació Comarcal de les normes a què s'ajustarà el seu funcionament.

Aquesta organització li serà respectada als efectes de la representació reglamentària en els organismes directius, i li correspondrà un delegat per cada sector d'afiliats en què es divideixi, i fent constar en les votacions, el nombre d'aquests de què està compost.

La Secció de Barcelona Centre prendrà el nom d'Agrupació Socialista de Barcelona.»

COMARCALS

Lleida

El 21 de setembre tingué lloc el míting d'afirmació socialista per a commemorar el primer aniversari de la seva fundació. Hi prengueren part diversos companys que per primera vegada parlaven en públic. Tots ells reeixiren fàcilment, cosa que els ha de servir d'encoratjament per aconseguir formar un grup entusiasta i decidit de propagandistes. Parlaren els camarades d'aquesta Joventut Pere Roselló, Joaquim Vilà, Broto i Lluís Salvadores; per l'Agrupació, Josep Solé Cebrià i en darrer lloc el President del Comitè Executiu de la U. S. C., Joan Comorera. Regnà gran entusiasme i foren molt aplaudits tots els oradors, principalment el company Comorera, qui enjudicià molt encertadament la timidesa de l'obra revolucionària feta pel Parlament i aplicada pel Govern anterior, timidesa que ens ha portat al llindar del feixisme. Aquest acte, que tingué caràcter íntim degut a no haver-se inaugurat encara oficialment la Casa del Poble, és la iniciació d'una sèrie de converses i conferències donades pels camarades de la localitat, per tal d'aconseguir una major capacitat sindical i socialista i l'entusiasme que ens caldrà en els dies de prova que s'apropen. En resum, a Lleida, el socialisme emprèn una nova etapa en la qual jugarà un paper important el nou local.

Granollers

UN NOU EXIT DE LA COOPERATIVA OBRERA DE CONSTRUCCIO

Novament, la Cooperativa obrera de Construcció «La Competidora», de Granollers, s'ha adjudicat una important subhasta d'obres, en competència amb fortes empreses de la localitat i de la capital.

Es tracta de les obres per a la construcció del pabelló d'infecciosos de l'Hospital de Granollers, el pressupost de les quals importava la quantitat de 52,585 pessetes. Les obres foren adjudicades a la Cooperativa obrera, com a millor postor, per la quantitat de 36,998 pessetes.

En donar novament l'enhorabona a aquest nucli de conscients obrers del ram de la construcció de Granollers, els encoratgem a prosseguir la lluita oberta contra el capitalisme.

Mataró

S'ha constituït el nou comitè del Grup Femení Socialista, havent distribuït llurs càrrecs de la següent manera:

Presidenta, L. Illa; secretària, P. Garriga; tresorera, M. Blanch; comptadora, D. Coca; vocal, J. Vilà.

En prendre possessió saluden cordialment a tots els que aplegats en les banderes del Socialisme lluiten per la transformació del règim capitalista, treballant amb entusiasme i conseqüència per implantar un règim social i comú.

La secretària, *P. Garriga.*

L'INCENDI DEL REICHSTAG

(*Continuació*)

Quatre comunistes foren acusats d'haver participat directament en l'incendi: el cap de la minoria parlamentària comunista, Torgler i tres refugiats polítics búlgars: Tanev, Popov, Dimitrov. Ernst Torgler, — un dels caps comunistes més intelligents i el més coratjós, com no han deixat de reconèixer àdhuc els seus adversaris polítics —, immediatament de tenir coneixement de l'incendi i de les inculpacions que es feien al partit comunista, llançà un manifest al poble afirmant que el partit comunista alemany no tenia res a veure amb l'incendi i que per principi no podia recórrer a procediments d'aquest gènere. Tot seguit, fou detingut i a l'endemà el poble no sabia altra cosa que un dels principals criminals, el comunista Torgler, s'havia lliurat espontàniament a la policia. Els tres búlgars, que amb prou feines podien parlar alemany, foren detinguts al cap d'uns quants dies de persecució.

Aquests quatre homes i el Van der Lubbe, que havia estat detingut al mateix lloc de l'incendi, foren acusats del crim d'alta traïció i d'incendiaris. Aquest crim està punit amb la pena de mort. El començament del procés fou fixat per al 21 de setembre. Des de febrer fins aquesta data les víctimes del despotisme nazi romangueren a la presó. Set mesos. Però ara els perseguidors han topat amb un adversari amb el qual no comptaven.

EL LLIBRE BRU

A costa d'un feixuc treball d'investigació i de recerca un Comitè internacional ha recollit tot el material que podia donar llum sobre la prehistòria i els detalls de l'incendi. Nombroses personalitats, que no tenien cap fe en els mètodes emprats pel govern nazi, però, per altra part, no tenien cap interès comú amb els comunistes, collaboraren a aquest treball d'investigació. El Comitè publicà, fa cosa d'un mes, el resultat de les seves investigacions, i de les seves estadístiques en la forma d'un terrible «oJ acuso»: el «Llibre bru sobre l'incendi del Reichstag i el terror hitlerià». Aquest llibre caigué com una bomba i atragué instantàniamente l'atenció de tot el món sobre la condemna proposada per als acusats.

Amb proves irrebatibles, aquest llibre arriba a la conclusió següent: «El capità Goering (la mà dreta de Hitler; qui, en realitat, consumà la presa de poder feixista, Comissari del Reich per la Prússia i President del Reichstag, al temps de l'incendi i avui President del Consell de Ministres de Prússia) fou l'organizador de l'incendi del Reichstag. El seu company de partit Goebbels (el més murri i el més demagog dels propagandistes nacional-socialistes, avui Ministre de Propaganda i Educació Feixista) concebí el pla. Goering l'executà. Totes les possibilitats per a fer-ho, tots els mitjans necessaris estaven a les seves mans. Ell reunia tots els fils. Fou el morfinòman Goering qui incendià el Reichstag.»

Goebbels, realment, és capaç de pensar-les totes. Però aquesta vegada no li calgué ésser original. La idea la hi donà un film de la Ufa, a la projecció oficial de la qual assistí tot l'estat major nazi, poques setmanes abans de la crema del Reichstag. El tema central del film era l'incendi de Roma per Neró.

EL CONTRA-PROCES DE LONDRES

A base d'aquesta conclusió i de les pròpies investigacions i enquestes, es formà a Londres un segon Comitè amb la missió de provar, en un procés públic, la innocència dels quatre comunistes detinguts a Alemanya. Aquest Comitè estava compost de nou eminents jurisconsults: Sra Dra. Bakker-Nort (Holanda), Gaston Bergery i Moro-Giafferi (França), Georges Branting (Suècia), Pierre Vermeylen (Bèlgica), Arthur Garfield Hays (EE. UU.) Vald Hvidt (Dinamarca) i D.-N. Pritt K. C. (Anglaterra). El Comitè proclamà la seva independència amb els autors del «Llibre bru» i l'absència de tota altra relació amb el partit comunista. Fou solament la indignació que sentien davant de la monstruositat jurídica que uns tirans anaven a cometre sobre uns innocents per a fer-los pagar llur propi crim, el que reuní aquells eminents jurisconsults. Llur punt de partida era la constatació següent: Encara que l'incendi, al punt de vista de comunista, hagués estat un suïcidi i no els hagués servit per a res, per als nazis era la millor propaganda de les eleccions que havien de tenir lloc pocs dies més tard. Ultra això, l'incendi era absolutament contrari als principis de la política comunista, segons la qual sols s'ha d'emprar la violència per a la presa del poder quan està guanyada la classe treballadora i s'ha de rebutjar tot acte de violència individual. Aquest punt de vista és majorment aplicable al partit social-demòcrata alemany de la complicitat del qual en l'incendi els nazis pretenien tenir proves, com si això es pogués bonament fer creure a algú que conegués la política ultra-legal d'aquest partit durant els darrers anys.

Contra aquestes evidències no hi havia altra cosa que les «confessions» de Van der Lubbe sobre les quals Goering i Hitler volien muntar totes les campanyes de terror i de prohibicions contra els partits obrers. Per altra banda, mai no s'ha sabut d'una manera exacta com es pogué transportar la massa enorme de material incendiari que calgué per a cremar el palau del Parlament, estretament custodiat com estava, sense ésser vist. Només és possible una explicació: la d'haver-se servit del passatge subterrani que uneix el Parlament amb la residència del seu President, en aquell temps, com hem dit, el capità Goering. Van der Lubbe, segons les declaracions del consolat holandès, era fill de Leyden, on nasqué l'any 1909. Les investigacions del Comitè de Londres afegeixen que és un aventurer sense principis, homosexual, que durant un quant de temps milità en el partit comunista holandès, del qual es separà en abril de 1931. Els testimonis recollits pel Comitè revelen que d'ençà d'aleshores Van der Lubbe freqüentà un ambient més o menys anarquista i homosexual i que portà a terme una oposició violent contra tota forma d'organització obrera i especialment contra el partit comunista; per altra banda exposava punts de vista rodonament feixistes, i més d'una vegada parlà en actes públics a favor d'actes del terror individual. El Dr. George Bell, del qual se sospita que fou l'agent d'enllaç en-

(*Continuarà*)

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Trimestre. . . 2'50 ptes.
Semestre. . . 4'50 „
Any . . . . . 8'00 „

JUSTICIA SOCIAL

Redacció i Administració:
Primer de Maig, núm. 7
Telèfon núm. 11482
BARCELONA

La lluita de classes

Per més que hi hagi qui s'entossudeixi a negar l'existència de la lluita de classes, els fets, que com deia Lenin, són molt tossuts, ens la presenten d'una manera clarissima i són els que més la neguen els que, moltes vegades, la posen més de relleu.

Un dels casos més demostratius de l'existència de la lluita de classes creiem trobar-lo en l'actual moment polític espanyol, en el fet de veure quins són els mòbils que mouen els elements dels partits republicans burgesos que han reclamat, no sempre amb bones formes, l'allunyament del Partit Socialista dels afers del Govern de la República.

Són els mateixos que demanaren o acceptaren la collaboració socialista per implantar la República; són els mateixos que lloaren la conducta del Partit Socialista, de la U. G. T. i dels seus representants al Govern, en els primers mesos del nou règim, quan es discutia la Constitució i quan les masses obreres, enrolades en aquells organismes, amb la seva disciplina i capacitació eren la muralla que contenia l'actuació caòtica de les masses que seguien la C. N. T., quan aquestes, amb llur actuació catastròfica podien posar en perill la República. Cas de produir-se l'enfonsament d'aquesta, la mutació més probable era la restauració de la monarquia.

Fins ací el reconeixement a l'obra valuosa del Partit Socialista i dels seus homes fou unànime per part dels republicans burgesos des d'En Maura als radicals socialistes. Estem plenament convençuts que aquell reconeixement i simpatia hauria continuat i seria encara si els homes del Partit Socialista, en el govern i en les Corts Constituents, s'haguessin limitat a donar suport a lleis de caràcter polític, per avançades que aquestes haguessin estat.

S'han esfumat les simpaties quan s'ha tractat d'anar a reparar només que en mínima part, injustícies secular en l'ordre social, quan sh'a tractat solament que la classe treballadora espanyola estigui en el nivell de condicions morals i econòmiques en què es troba la classe treballadora de molts altres països, la simpatia que es demostrava al Partit Socialista per molts ha esdevingut odi, rancúnia...

S'odia la collaboració socialista al Govern de la República perquè s'han instaurat els Jurats Mixtos i perquè aquests, en molts casos, posen a ratlla com sol dir-se, a aquells patrons als quals tant bé anava el poder pagar dues pessetes per dotze hores de treball; odien la collaboració socialista per la llei de Termes Municipals perquè aquesta posa traves als patrons que pretenen cercar els obrers al poble on siguin més «bons minyons», quan els de llur poble exigeixen un ral més de jornal. També perquè s'ha fet una llei d'Accidents del Treball que si és més costosa per als patrons, és molt més justa i humana que la que hi havia.

Són moltissims els que han acceptat, satisfets, una Constitució que pot tenir-se per avançada, una llei de Congregacions religioses, un Estatut de Catalunya... Per tot això han passat! Però quan s'ha arribat a legislar lleis que truquen a les caixes de cabals, l'esperit burgès que porten dintre seu els ha fet dir que per això no volen passar-hi. Per a ells les caixes dels patrons són molt més sagrades que el pa de l'obrer. Aquest és el problema. La lluita eterna entre els privilegis dels poderosos i el dret dels pàries.

N'hi ha hagut prou amb que es tractés de tocar la qüestió social, per part dels alts organismes de l'Estat republicà, perquè de seguida prenguessin posicions del bàndol burgès o s'aferessin més en elles, molts que aparentaven no espantar-se pels avenços de cap mena i que si bé han demostrat cert radicalisme en les qüestions de caràcter polític o religiós, no ha estat així, ans al contrari, quan s'ha tractat la qüestió social. Si aquest cas es dóna quan la qüestió social solament és tocada de llisquent ¿què passaria si es pretengués entrar en l'entranya del problema? Es perfilaria més encara la línia que separa els defensors del règim capitalista dels que volem la seva transformació en un règim collectiu.

A mesura que avancem en la lluita que sostenim contra el règim social existent, aniran definint-se més i més quins són els defensors del règim capitalista, car molts que venen sostenint-se fent equilibris, en la línia intermitja es veuran empesos a donar ajut obertament al règim capitalista, impulsats per l'esperit burgès que porten dintre seu i del que no poden sostreure's. Es veuran obligats a definir-se clarament, el que no deixa d'ésser un avantatge, car així desapareixerà el confusionisme en què certa gent vol mantenir-se respecte la qüestió social.

ARTUR PUIGVERT

El Lerroux de sempre

No hem trobat epitafi millor a la mort política de Lerroux que la reproducció d'aquest fragment d'un article publicat pel company Comorera a "La Vanguardia", diari socialista de Buenos Aires, el 22 de juliol de 1923.

«Fué asimismo en esos años que el bandolero Lerroux se transformó en ídolo de la clase trabajadora. En un país en el que no existe la libertad de palabra, ni de imprenta, Lerroux pudo decir desde la tribuna y desde la prensa las mayores atrocidades que jamàs se hayan dicho en país alguno contra no importa qué régimen, sin que ningún polizonte osara molestarlo. Lerroux era, como sigue siéndolo, un servidor de la monarquía.

El terrorismo y Lerroux triunfaron. El movimiento de solidaridad catalana fracasó. Y Lerroux pudo proclamarse con orgulla de sàtrapa: «emperador del Paralelo». Lo era. Los obreros vivian de la revolución social: todos ellos esperaban la infalible revolución para el día siguiente. Y en la espera votaban, todos votaban. Lerroux se apoderó del Municipio. Lerroux se metió en el bolsillo las Diputaciones a Cortes... Y comenzó la era del bochorno: de los negocios sucios, de los concejales lerrouxistas, pobres indigentes antes de ser elegidos concejales y que se construían palacios a los dos años de concejalía. La Casa de la Ciudad era una nueva de ladrones. Lerroux que poco antes usaba el saco azul de los obreros, cuidadoso de la «mise en scene», se aburguesó, engordó, ganó dinero a montones, se compró automóviles y paulatinamente modificó su lenguaje. ¿La Revolución? (con mayúscula). Sí, pero a su debido tiempo; no había de precipitar los acontecimientos. ¿La revolución? (con minúscula). ¡Ah!, es peligrosa, esperad un poco; no basta hablar; pensad en el país, en las finanzas, en las posibilidades.. Y así, hasta que acabó hablando como un banquero temeroso de perder su dinero en aventura sonerosas.

En el campo obrero, las consecuencias fueron terribles. Los proletarios huyeron de la política y se refugiaron en los sindicatos, no para hacer en éstos la obra de defensa y mejoramiento inmediato que a los sindicatos corresponde, sino para hacer en ellos toda la obra. Y nace la pujanza del sindicalismo anàrquico.

Barcelona había caído en la trampa. Los hombres del rey no tenian màs que cerrarla bien para que no supiera salir de ella. Y ese trabajo lo han hecho.»

L'educació moral a les nostres escoles

La premsa diària i la professional publicava aquests dies les conclusions de la conversa pedagògica que va tenir lloc a l'Escola d'Estiu d'enguany sobre l'educació moral.

Res, per nosaltres, és més oportú que el donar a conèixer al gran públic les conclusions d'aquella conversa, d'esperit laicista i de respecte als infants, en aquests moments únics, d'obertura de curs, del recent decret creant la Direcció d'ensenyament primari a Catalunya i de trobar-se al poder un Govern del qual hom no pot esperar-ne res més que una revifalla de la reacció.

Es oportú ara, perquè el poble vegi que els seus fills a l'anar a l'escola de l'Estat hi trobaran un ambient de respecte, de ponderació i d'elevació; que l'escola popular, que l'escola de la República vol informar-se en uns principis de justícia com diu la conclusió setena, ja que «només pot assegurar als infants una plenitud orgànica i un ambient lliure de prejudicis d'equitat. L'organització actual de tipus individualista, basada en el privilegi i en la lluita de l'home contra l'home, no pot satisfer els drets essencials dels educands, avui reconeguts per tots els veritables educadors.»

I és també oportú, com dèiem, el decret creant la Direcció general d'ensenyament primari a Catalunya, perquè l'home que estigui al front d'aquest càrrec sabrà que els mestres de la conversa pedagògica, en nombre extraordinari i procedents de les diverses contrades de Catalunya i per unanimitat, acordaren la creació d'un Comitè de laicisme, la missió del qual fóra la de propagar i orientar els principis d'aquesta conversa i exercir a la vegada la revisió prèvia de textos escolars.

Aquestes conclusions sorgides del propi magisteri oficial de Catalunya no podran eludir-se així com així, i per això són oportunisimes també en aquests moments que les organitzacions cal que responguin amb decisió i valentia a les finalitats objectives per les quàls han estat creades.

Encara les fa més oportunes aquestes conclusions respecte el govern actual, perque ultra el desig de crear el *comite de laicisme va ter-se la important* declaracio que «La primera condicio de tota escola és el respecte a la personalitat lliure i creadora de l'alumne. Quan aquesta personalitat en plena formació es veu sotmesa a pressions de tipus dogmatic per part del mestre, d'altres alumnes o de l'ambient politico-social-religios, l'escola deixa automàticament d'esser escola; es a dir, creació i collaboració lliure i adopta formes de característiques inferiors.

Així els mestres reunits en Assemblea amb motiu d'aquesta Escola d'Estiu, aspirem a què l'escola laica de la República arribi senzillament a ésser això. D'aquesta manera l'escola es fa, cada dia més, el patrimoni espiritual de tots els homes a impuls del qual el progrés general de la Humanitat es realitza.»

Si els mestres, emparats en les lleis fonamentals de la República i de l'Estatut orgànic de Catalunya, se senten veritables educadors, se senten seguidors de les conclusions que ara es publiquen, malgrat les revifalles reaccionàries emparades des de dalt, l'esperit laicista anirà fent via més de pressa del que sembla.

Unió Socialista de Catalunya

FEDERACIO COMARCAL DE BARCELONA

CONGRES EXTRAORDINARI DE REORGANITZACIO

Avui, dissabte, a les 10 del vespre, primera sessió

ORDRE DEL DIA

1. Presentació i validament de credencials.
2. Constitució del Congrés i nomenament de mesa i ponència.
3. Modificació dels Estatuts.

Les Seccions convocades són les compreses dintre la Comarca del Barcelonès en el pla del C. D.

LA JUNTA DIRECTIVA

Mitings i Conferències

OCTUBRE, 8

Conferència del company Granier Barrera, a la Secció de Vallmoll.

Tema: «Crítica del Sindicalisme».

OCTUBRE, 12

Conferència inaugural del company Comorera, a la Secció de Sant Adrià del Besòs (Plaça Maria Grau), a les deu del vespre.

Tema: «El moment polític actual vist per un socialista».

OCTUBRE, 13

Conferència del company Cosme Rofes, a la Secció del Clot (Clot, 32, baixos), a dos quarts de deu del vespre.

Tema: «La cultura en el nostre temps».

L'assassinat del company Angel Serra

(Ve de la pàg. 1)

energia, el mateix entusiasme, a despit dels anònims amenaçadors que arribaven a les seves mans. I aconseguí el triomf. Les entitats patronals vençudes, per bé que no convençudes, hagueren de signar un pacte comprometent-se a implantar el subsidi per tot aquest any. I quan, el subsidi va a ésser una realitat, la burgesia rabiosa, no troba altre recurs que pagar una mà assassina per llevar-li la vida. Aquest ha estat el preu del seu triomf.

Angel Serra és un màrtir de la classe obrera, un altre nom que s'arrenglera en la llista ja massa nombrosa dels companys morts criminalment en la lluita contra el capital i contra els seus baixos servidors, traïdors de la classe obrera, que aquesta vegada han jugat també la seva complicitat sinistra.

Aquest crim —com cap altre— no ha de quedar impune. Esperem del governador general l'energia necessària per saber trobar els origens tèrbols d'aquest assassinat. Si importa trobar els autors de l'assassinat, més importa trobar els seus inductors, per amunt que calgui pujar.

El company Angel Serra deixa la vídua i vuit fills, tots de petita edat, en una situació dificilíssima. Per a ells tot el nostre afecte i tot el nostre ajut.

* * *

Dijous, a la tarda, tingué lloc l'enterrament del company assassinat. Una nombrosa assistència de companys de la U. G. T. i de la U. S. C. palesà les simpaties que el mort gaudia en les nostres organitzacions i la indignació provocada per la seva mort.

Homenatge a la Banda Municipal de Barcelona

Referent a l'Homenatge a la Banda Municipal de Barcelona que organitza, l'Associació Obrera de Concerts ens ha tramès un comunicat del qual extreiem els següents paràgrafs:

«La ininterrompuda i eficaç labor de divulgació musical que a profit del nostre poble realitza amb entusiasme i encert la Banda Municipal de Barcelona és un fet artístic evidentíssim, conegut arreu del món. No insistirem, doncs, a remarcar-lo i molt menys encara intentarem descobrir-lo al poble filharmònic barceloní, que continuadament en gaudeix els inapreciables benifets culturals

L'Associació Obrera de Concerts pretèn i desitja oferir un homenatge Popular a la Banda Municipal de Barcelona.

Cal que en aquest acte es palesi i amb esplendorositat, l'admiració i l'estima collectiva envers la corporació musical que, dit sigui de passada practica, com la nostra Associació, l'apostolat de difondre la cultura musical entre el poble, desvetllant-li alhora l'amor per la bona música.

Pel sentit democràtic que la informa, no escauria a l'Associació Obrera de Concerts l'exclusiva paternitat d'ofrenar un tan merescut homenatge a la Banda barcelonina. Si aquesta ofereix incondicionalment els seus fruits artístics a tot el poble, cal que sigui tot el poble també qui li palesi l'agraïment.»

A tal fi l'A. O. C. ha convocat una reunió d'entitats, per a l'organització d'aquest homenatge, pel qual expressem tota la nostra simpatia.

L'Escàndol dels autoòmnibus

El que dèiem en el darrer número de JUSTICIA SOCIAL sobre l'afer dels autoomnibus a l'Ajuntament de Barcelona necessita un complement.

Tots estem d'acord que la ciutat necessita serveis de locomoció complementaris. Però en els afers públics s'ha de jugar net, clar, amb sinceritat i de cara al poble; perquè si tèrbola ha estat l'actuació de la majoria, més tèrbola ho ha estat la de la Lliga, la qual si combaté el dictamen aprovat, no ho féu pensant en els manaments de l'ètica ni en els interssos dels ciutadans, sinó defensant únicament els de la Companyia de Tramvies que, com sempre, estan contraposats als interessos ciutadans.

Consti, doncs, que en l'afer dels autoòmnibus ningú no ha jugat net. Ni els que votaren el dictamen ni els de la Lliga que tan aferrissadament el combatien per a complir les ordres del seu burgès: la Companyia de Tramvies. Ni tampoc ha obrat degudament l'Alcalde de Barcelona el qual amb un desconeixement absolut del Dret Municipal ha ajornat l'«acompleixi's» de l'acord consistorial quan el que havia de fer era decretar la seva suspensió fulminant, cosa per a la qual tenia autoritat, però mai per a la primera.

Crèdit i Previsió

SOCIETAT COOPERATIVA
Corts, 678, 1.er - Tel. 16871

L'objecte de la Societat es practicar la cooperació en el crèdit, l'estalvi i la previsió suprimint el lucre en aquestes activitats

Cooperativa General de Consum de Barcelona i la seva comarca

ASSEMBLEA DE CONSTITUCIO

Realitzats els treballs indispensables de preparació i comptant amb un nombre d'adhesions que permeten, al seu judici, posar en marxa la Cooperativa, la Comissió organitzadora creu arribat el moment de convocar tots els adherits a una assemblea general per donar compte dels treballs realitzats i procedir a la constitució definitiva de la Cooperativa.

Aquesta Assemblea tindrà lloc el dia 14 d'octubre, a la Casa del Poble de Barcelona, a les set del vespre, i es desenrotllarà d'acord amb el següent

ORDRE DEL DIA

1. Report de la Comissió organitzadora.
2. Lectura i discussió del projecte d'Estatuts.
3. Nomenament dels òrgans directius de l'Entitat.
4. Fixació de la data inaugural de les operacions.
5. Precs i preguntes.

Entretant, tots els adherits que vulguin prendre coneixement del projecte d'Estatuts redactat per la Comissió organitzadora, poden passar qualsevol dia hàbil, de set a nou del vespre, a l'estatge provisional de la Cooperativa, Primer de Maig, 7.

LA COMISSIO ORGANITZADORA: Ardiaca, Capdevila, Fàbrega, Ferrer, Rafael, Ramis, Ràfols i Ruiz.

Bar Cerveseria "La Polsaguera"
"Casa Quimet"
Menjars casolans esplèndidament servits a preus sumament econòmics
Excel·lent degustació de cervesa amb les seves corresponents tapes
ESMERAT servei en tota mena d'aperitius, licors, café, xocolata, etc.
Estació i sala d'espera de la línea d'Autocars de Martorell "La Polsaguera"
RONDA UNIVERSITAT, 5
TEL. 11726
NOTA: Als afiliats de la U. S. C. se'ls farà un descompte del 10 % mitjançant la presentació del carnet.

Editorial Cooperativa Popular - Rosselló, 84 - Telèfon 35490 - BARCELONA